

Nazwa instytucji

Książnica Cieszyńska

Tytuł jednostki/Tytuł publikacji

Kazanie, które miał na d. 13. maja 1900 w niedzielę Cantate ks. Jerzy Janik, pastor ustroński w ewang. kościele w Trzyńcu : na żądanie robotników wydrukowane.

Liczba stron oryginału

16

Liczba plików skanów

16

Liczba plików publikacji

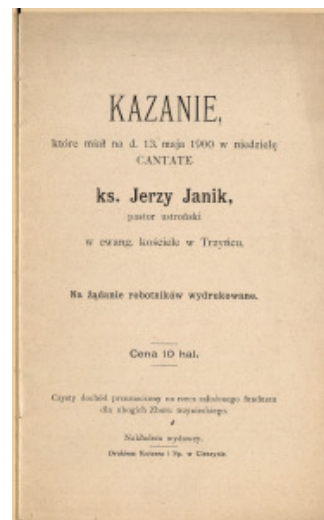
17

Sygnatura/numer zespołu **R I 04113**

Data wydania oryginału **[1900]**

Zdigitalizowano w ramach projektu pt.

**Udostępnienie cieszyńskiego dziedzictwa
piśmienniczego on-line**

Fundusze Europejskie
Program Regionalny

Śląskie.

Unia Europejska
Europejski Fundusz
Rozwoju Regionalnego

KAZANIE,

które miał na d. 13. maja 1900 w niedzielę
CANTATE

ks. Jerzy Janik,

pastor ustroński

w ewang. kościele w Trzyńcu.

Na żądanie robotników wydrukowane.

Cena 10 hal.

Czysty dochód przeznaczony na rzecz założonego funduszu
dla ubogich Zboru trzynieckiego.

Nakładem wydawcy.

Drukiem Kutzera i Sp. w Cieszynie.

Łaska i pokój niech się wam rozmnoży
przez poznanie Boga i Jezusa, Pana naszego.
Amen.

„Wesełę się z tego, że mi powiedziano :
Do domu Pańskiego pójdziemy. Pomny
owych słów uradował się pobożny król
Dawid radością bardzo wielką, chodził bo-
wiem z uciechą do domu Bożego. I wy
bracia moi mili i siostry w Chrystusie, we-
seliliście się z tego, gdy wam powiedziano
podczas odprawiania ostatniego nabożeństwa
w szkolnym gmachu trzynieckim : Do domu
Pańskiego pójdziemy.

Na wasze zaproszenie przez kuratora
zboru waszego, stoję wobec was na kazal-
nicy, by wygłosić kazanie na podstawie
tekstu przeznaczonego na niedzielę: Cantate.

Przybyłem chętnie i wstąpiłem na am-
bonę, by się zbudować wśród dawniejszych
moich parafianów, z czego się nie mało
wesełę.

Kochani bracia i siostry !

Z powodu przeprowadzenia walcowni
w roku 1878 z ustroniejskiej Polany do Trzyńca
i wyście poszli acz niechętnie za nią, li tylko

z konieczności. Tuście się osiedlili, tuście założyli osadę. Słusznie więc uważam i poczytam was, były duszpasterz wasz, za córkę zboru ustronńskiego, bez uszczerbku dla innych. Tuście sobie przy nabożeństwach w gmachu szkolnym wspominali na kościół ustronński, za nim tęskniły serca wasze. Od was wyszła ta myśl dobra : zbudować ewangelicki kościół w Trzyńcu.

Wyście dali pochop do chwalebnego dzieła a gorliwi domownicy wiary z bliska i daleka, w pierwszym rzędzie właściciele osiadłości w Trzyńcu i okolicznych wsi rozwinęli pod zarządem energicznego presbyterstwa z oględnym przewodniczącym i sekretarzem podziwienia godną działalność około budowy domu Bożego. Pracą rąk robotników podniosło się! ot! Jeruzalem pięknie pobudowane, jako miasto w sobie wespół spojone. Oto! prawdziwa ozdoba okolicy tej nad brzegami Olzy niedaleko od gwaru, świstów, syku naprężonej pary ulatującej z kotłów rozpalonych i wybuchających płomieni z piętrzących się kominów!

Aż ci to, po ludzku mówiąc, nie dobra chluba wasza? Lecz Pan tak mówi: „Przeklęty mąż, który ufa w człowieku, i który pokłada ciało ramieniem swoim, a od Pana

odstępuje serce jego, albowiem stanie się jako wrzos na puszczy, który nie czuje, gdy co dobrego przychodzi, ale bywa na suchych miejscach na puszczy w ziemi słonej, i w której nikt nie mieszka. Błogosławiony mąż, który ufa w Panu, a Pan jest nadzieją jego. Jer. 17., 5—7. „Ale w tem się niechaj chlubi, kto się chlubi, że rozumie a zna mię, żem Ja jest Pan, który czynię miłosierdzie, sąd i sprawiedliwość na ziemi; bo mi się to podoba, mówi Pan.“ Jer. 9., 24. — A więc nie rękoma ludzkimi podniósł się ten dom Pański, ale owocem Ducha świętego: wiarą i miłością; a tu są postawione stolice na sąd, stolice domu Dawidowego. Ztądci nasze hasło w 4. niedzielę po Wielkiej nocy, Cantate:

„Zacznijmy pieśń nową

Na cześć Chrystusową.

W jego imieniu tu zgromadzeni

W Pańskiej świątyni.“

Pieśń 40.

Ojcze nasz i t. d.

Tekst: Jan 16., 5—15.

»Lecz teraz idę do onego, który mię posłał, a żaden z was nie pyta mię: Dokąd idziesz? Ale żem wam to powiedział, smutek napęłnił serce wasze. Lecz ja wam prawdę mówię, wam ci to pożytecznie, abym ja odszedł; bo jeżeli nie odejdę, pocieszyciel on nie przyjdzie do was, ale jeżeli odejdę, pošlę go do was. A on przyszedłszy, bę-

dzie karał świat z grzechu, i z sprawiedliwości i z sądu:

Z grzechu mówię, iż nie uwierzyli we mnie;
Z sprawiedliwości zasię, iż do ojca mego idę,
a już mnie więcej nie ujrzycie;

A z sądu, iż księżę tego świata już jest osądzone.

Mamci wam jeszcze wiele mówić, ale teraz znieść nie możecie. Lecz gdy przyjdzie on Duch prawdy, wprowadzi was we wszelką prawdę; bo nie sam od siebie mówić będzie, ale cokolwiek usłyszysz, mówić będzie i przysze rzeczy wam opowie. On mię uwielbi; bo z mego weźmie a opowie wam. Wszystko, co ma Ojciec, moje jest; dlatego rzekł: Że z mego weźmie, a wam opowie.«

Ty zaś, Panie, nasz Zbawicielu i Odkupicielu, natchnij serca nasze Duchem świętym. Amen.

„O niezatartej mocy Ducha św.“ mówi Pan w ewangelii dzisiejszej, „która buduje kościół w społeczność świętych,“ a zwłaszcza:

1. ciesząc smętkiem napełnione serca,
2. karząc niewierny świat a
3. wprowadzając wiernych we wszelką prawdę, która zwycięża świat.

1.

„Lecz ja wam prawdę mówię: Wamci to pożytecznie, abym ja odszedł; bo jeżeli

nie odejdę, pocieszyciel on nie przyjdzie do was, ale jeżeli odejdę, pošlę go do was. A gdy przyjdzie on pocieszyciel, duch prawdy, on o mnie świadczyć będzie. Ale i wy świadczyć będziecie; bo ze mną od początku jesteście. Tomci wam powiedziały, abyście się nie gorszyli. Wyłączać was będą z bóżnic; owszem przyjdzie godzina, że wszelki, który was zabije, będzie mniemały, że Bogu posługę czyni.“ Smutek napełnił serca uczniów, gdy im mówił Pan o odejściu swoim z tego świata, a to dlatego, ponieważ serca ich nie były jeszcze oświecone a robota ich nie była „przez ogień“ doświadczona. Pocięchę i pokrzepienie dla serc ich smutnych położył Pan w te słowa: „Jeżeli odejdę, pošlę go do was, a smutek wasz obróci się wam w wesele. Tomci wam powiedziały, abyście we mnie pokój mieli. Na świecie ucisk mieć będziecie; ale ufajcie, jam zwyciężył świat.“ Pewnie nie zachwieje się grunt Boży, mając takie potwierdzenie. „Zna Pan, którzy są jego; i niech odstąpi od niesprawiedliwości wszelki, który mianuje imię Chrystusowe.“ 2. do Tym. roz. 2., 19. „Bo nas nie powołał Bóg ku nieczystości, ale ku poświęceniu.“ 1. do Tess. 4., 7. Ztądci słowo napomnienia: „A nie zasmucajcie Ducha

świętego Bożego, którym zapieczętowani jesteście na dzień odkupienia, na dzień przyjscia Pańskiego po jego zmartwychwstaniu.“

„Niech się więc nie chlubi mądry z mądrości swojej, i niech się nie chlubi mocarz z mocy swojej, i niech się nie chlubi bogaty z bogactw swoich, — ale w tem się niechaj chlubi, kto się chlubi, że rozumie a zna mię, że Ja jest Pan, który czynię miłosierdzie, sąd i sprawiedliwość na ziemi; bo mi się to podoba, mówi Pan.“ Jer. 9., 23. 24. Zatem kościół wierzy i wyznaje:

„Wierzę, że nie przez własny rozum, ani siły moje, — w Jezusa Chrystusa, Pana mojego uwierzyć, ani z nim połączyć się mogę; — ale, że mnie Duch święty, przez Ewangelię powołał, darami swymi oświecił, w prawdziwej wierze poświęcił i utrzymał, tak, jako całe chrześcijaństwo na ziemi powołuje, zgromadza, oświeca, poświęca i w prawdziwej jedynej wierze w Jezusa Chrystusa utrzymuje, w którem to chrześcijaństwie mnie i wszystkim wierzącym, codziennie wszystkie grzechy obficie odpuszcza, a dnia sądnego mnie i wszystkich umarłych z martwych wzbudzi i wraz ze wszystkimi wierzącymi w Chrystusa da żywot wieczny. To jest istotną prawdą.“ Artykuł w. trzeci.

I wy, bracia moi i siostry moje w Chrystusie! Zgromadziliście się w tych sieniach Pańskich z natchnienia Ducha świętego, przyszedliście, aby słuchać słowa Bożego, które was może zbudować i dać wam dziedzictwo między wszystkimi poświęconymi; przyszedliście, aby objawić żądość duszy swojej Panu. Są między wami utrapieni — przyszli, aby zmówić modlitwę do Boga; są między wami dobrej myśli, przyszli w niedzielę Cantate, aby zaśpiewać pieśń z pieśni Syońskich. Każdy, każdy ma coś na sercu. Obyście jednomyślnie, wszyscy razem zawołali głosem wielkim i krzyknęli: Zbuduj nas, zbuduj, Panie Boże nasz! Nie puścimy Cię, aż nam będziesz błogosławił!

O niezatartej mocy Ducha świętego mówi Pan, którą buduje kościół w społeczność świętych, a zwłaszcza po

2.

karząc niewierny świat.

„A on przyszedłszy, będzie karał świat z grzechu, i z niesprawiedliwości, i z sądu: z grzechu mówię, iż nie uwierzyli we mnie; nie uwierzyli, będąc ludźmi twardego karku i nieobrzezanego serca i uszu, zawżdy się sprzeciwiali Duchowi świętemu; z sprawie-

dliwości zasię, iż do ojca mego idę, który jest w niebie. „A nikt nie wstąpił do nieba, tylko ten, który zstąpił z nieba, Syn człowieczy.“ W tem się okazała sprawiedliwość Boża. „A z sądu, iż książę tego świata już jest osądzone; a Duch jest, który świadczy, iż Duch jest prawdą a sądy Boże są sprawiedliwe. Jużci jest czas, aby się sąd począł od domu Bożego; a ponieważ najprzód zaczyna się od nas, jakież będzie koniec tych, co są nieposłuszni Ewangelii Bożej?“ 1. Piotra 4, 17. Stądci apostoł Paweł o sobie powiada: „Karzę ciało moje i w niewolę podbijam, abym snadź inszym każąc, sam nie był odrzucony.“ 1. do Kor. 9, 27 — a na innem miejscu pisze: „Dlatego między wami wiele jest słabych i chorych, i nie mało ich zasnęło. Bo gdybyśmy się sami rozsądzali, nie bylibyśmy sądzeni. Lecz gdy sądzeni bywamy, od Pana bywamy ćwiczeni, abyśmy z światem nie byli potępieni.“ 1. do Kor. 11, 30. Nareszcie: „Wszystko pismo od Boga jest natchnione i pożyteczne ku nauce, ku strofowaniu, ku naprawie, ku ćwiczeniu, które jest w sprawiedliwości, aby człowiek Boży był doskonały, ku wszelkiej sprawie dobrej dostatecznie wyćwiczony.“ 2. do Tym. 3, 16.

„Dlatego między wami wiele jest słabych i chorych,” tak mówi apostoł. Są, którzy stronią od domu Bożego — nie przychodzą, aby usiąść na stolicy domu Dawidowego, na stolicy sądu — ostygły serca ich przedtem pałające, zobojętnieli na wszystko, co z Boga jest. Oby Duch święty zapalił w ich nieczułych sercach miłość żywą, nawrócił i posadził ich obok siebie na stolicach sądu w tej świątnicy! — Pewniećby się w obliczu zgromadzenia świętych ocucili ze snu, pewniećby powstałi od umarłych a oświeciłby ich Chrystus. Poskoczyłoby od radości serce w piersiach ich i zanuciliby jako za dni dawnych: Wielkanocne Alleluja!

O niezatartej mocy Ducha świętego mówi Pan, który buduje kościół w społeczność świętych a zwłaszcza po

3.

Wprowadzając wiernych we wszelką prawdę, która zwycięża świat. „Mamci wam jeszcze wiele mówić, ale teraz znieść nie możecie. Lecz gdy przyjdzie on Duch prawdy, wprowadzi was we wszelką prawdę. On mię uwielbi, bo z mego weźmie a opowie wam, iż do ojca mego idę i rzekę mu: Ojcze! któreś mi dał, chcę aby gdzieś ja jest, i oni

byli zemną, aby oglądali chwałę moją, którąś mi dał; albowiemś mię umiłował przed założeniem świata.“ Jan 17., 24.

„Mamci wam jeszcze wiele mówić, ale teraz znieść nie możecie;“ „albowiem po części znamy i po części prorokujemy.“ 1 do Kor. 13, 9. „Chrystus zmartwych wzbudzony jest, i stał się pierwiastkiem tych, którzy zasnęli.“ 1. do Kor. 15., 20. Mając tedy tegoż Ducha wiary, tak jako napisano: „Uwierzyłem, przeto też mówił; i my wierzymy, przeto też mówimy i w niedzielę Cantate śpiewamy:“

Chrystus Pan wstał z martwych
Po swych mękach twardych;
Ztąd mamy pociech wiele,
Chrystus nasze wesele.
Zmiłuj się Panie!

„Którzy tedy wdzięcznie przyjęli słowa świadczącego Piotra o zmartwychwstaniu Jezusa Chrystusa od umarłych, ochrzczeni zostali i przystało dnia onego dusz około trzech tysięcy. I trwali w nauce Apostolskiej i w społeczności i w łamaniu chleba i w modlitwach. Chwaląc Boga, i mając łaskę u wszystkiego ludu. A Pan przydawał zborowi na każdy dzień tych, którzy mieli być zbawieni.“ Dz. Ap. 2., 41, 42, i 47.

Zborze trzyniecki!

Stałeś się ogniskiem gorąco bijących, miłością rozpalonych serc. Niechajże tak zawsze będzie! O jedną rzecz prosź Pana i tej szukaj, „abyś mieszkał w domu Pańskim po wszystkie dni żywota twego, a żebyś oglądał wdzięczność Pańską i dowiadował się w kościele jego.“ Ps. 27., 4. — „Albowiem lepszy jest dzień w sieniach Pańskich, niż gdzie indziej tysiąc.“ Ps. 84., 11.

Bracie drogi, siostro miła, nim skończę mowę, jeszcze jedną rzecz mam na myśli: Wspomnij sobie, gdyś był dziecięciem, uchwyciła cię za rękę matka twoja i powiedziała ci: Do domu Pańskiego pójdziemy. Azaliś się w on dzień nie weselił?

Matka twoja prowadziła cię, a gdy przed kościołem stanęła modląc się, przyczyniała się za toba, prosząc o mądrość, której początkiem jest bojaźń Boża. Dziś, nad mogiłą matki nieodżałowanej ptaszek śpiewa, trawnik się zieleni — i ty byłeś dziecięciem, a dziś jesteś ojcem, jesteś matką; zabierajcie do kościoła dzieci swe jak czynili rodzice wasi śpiący w grobie, aby się zawczasu ćwiczyły w pobożności, która jest do wszystkiego pożyteczna.

Bracia i siostry w Chrystusie, staliście się miastem świętem w sobie współ spojonem a nawzajem jako węgle żarzące się; założyliście tu ognisko, którego woda nie zaleje a wiatr niezadmuchnie. Ognisko wiary i miłości, które podniecać będzie Duch święty.

Trwajcie w nauce Apostolskiej i w społeczności i w łamaniu chleba i w modlitwach. Swój niechaj się swojego trzyma i niechaj się brata z domownikiem swej wiary; a Pan przydawać będzie temu miastu świętemu na każdy dzień tych, którzy mają być zbawieni. Albowiem do tego miasta wstępować będą pokolenia, synowie i córki z daleka przyjdą, aby wysławiali imię Pańskie; albowiem on pociesza smętkiem napełnione serca, karze niewierny świat a wiernych wprowadza we wszelką prawdę, która zwycięża świat. „Oto! przybytek Boży z ludźmi, i będzie mieszkał z niemi; a oni będą ludem jego, a sam Bóg będzie z niemi, będąc Bogiem ich.“ Obj. 21., 3.

A gołębicą z różczką oliwy niechaj będzie zwiastunem pokoju Jeruzalemowi, temu miastu świętemu. Dla braci moich i dla przyjaciół moich będę żądał pokoju. Dla domu Pana Boga naszego będę szukał twego do-

brego. Niechaj się szczęści tym, którzy cię
miłują. Niech będzie przyjemność Pana Boga
naszego przy was. Sprawę rąk zboru Trzy-
nieckiego utwierdź Panie! Amen.

Psalm 90., 17.

RL 4.113